

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ ВИЩА ЛІГА 10 ТУР

16 жОЗТНЯ 1999 РОКУ

«ВОРСКЛА» «ЧОРНОМОРЕЦЬ»
Полтава Одеса

17.00

ПОЛТАВА СТАДІОН «ВОРСКЛА»

УКРАЇНСЬКІ СПРАВИ

ТУРНІРНЕ СТАНОВИЩЕ

Після 11 туру:

1. «Кривбас»	9	7	2	0	20:9	23
2. «Динамо»	8	7	1	0	19:6	22
3. «Металург» Д.	10	4	3	3	15:11	18
4. «Металург» З.	10	5	3	2	14:10	18
5. «Ворскла»	10	5	2	3	19:12	17
6. «Металіст»	10	5	2	3	11:10	17
7. «Шахтар»	8	5	1	2	12:2	16
8. «Таврія»	11	4	3	4	17:16	15
9. «Карпати»	10	5	0	5	18:13	15
10. «Металург» М.	10	4	0	6	18:16	12
11. ЦСКА	9	3	3	3	12:8	12
12. «Нива»	11	2	4	5	15:22	10
13. «Прикарпаття»	10	1	4	5	8:14	7
14. «Дніпро»	10	1	3	6	7:23	6
15. «Чорноморець»	10	1	2	7	4:22	5
16. «Зірка»	11	0	5	6	6:21	5

12 тур, 16 жовтня (субота)

14.10 «Динамо» — «Таврія»
 «Дніпро» — «Зірка»
 «Кривбас» — «Металург» Д.
 «Ворскла» — «Чорноморець»
 «Металург» З. — «Карпати»
 «Шахтар» — «Металіст»
 «Прикарпаття» — ЦСКА
 «Металург» М. — «Нива»

13 тур, 24 жовтня (неділя)

23.10 «Нива» — «Динамо»
 ЦСКА — «Металург» М.
 «Металіст» — «Прикарпаття»
 «Карпати» — «Шахтар»
 «Чорноморець» — «Металург» З.
 «Металург» Д. — «Ворскла»
 «Зірка» — «Кривбас»
 «Таврія» — «Дніпро»

Зміни

В

календарі

20.10 «Металург» М. — «Шахтар» (матч 9 туру)
 28.10 «Карпати» — «Ворскла» (матч 11 туру)
 28.10 «Чорноморець» — «Кривбас» (матч 11 туру)
 28.10 ЦСКА — «Шахтар» (матч 11 туру)
 01.11 «Кривбас» — «Таврія» (матч 14 туру)
 01.11 «Ворскла» — «Зірка» (матч 14 туру)
 01.11 «Шахтар» — «Чорноморець» (матч 14 туру)
 01.11 «Прикарпаття» — «Карпати» (матч 14 туру)
 01.11 «Нива» — ЦСКА (матч 14 туру)
 11.11 «Металіст» — «Кривбас» (матч 9 туру)

!!! Далі за календарем. Можливі переноси і перенесених матчів

ФК «ЧОРНОМОРЕЦЬ» ОДЕСА

Команда заснована 1958 року.

Кольори клубу: синьо-чорно-білі.

Стадіон клубу: ЧМП (43 000 місць).

Досягнення:

- третій призер чемпіонату ССРСР: 1974 рік;
- другий призер чемпіонату України: 1995, 1996 рр.;
- третій призер чемпіонату України: 1993, 1994 рр.;
- володар Кубка України: 1992, 1994 рр.;

Найвідоміші гравці за всю історію клубу: В.Лобановський, О.Базалевич, С.Решко, Л.Буряк, Ю.Заболотний, А.Шепель, В.Зубков, В.Москаленко, Г.Сапожников, В.Нечаєв, І.Секеч, В.Плоскіна, В.Іщак, І.Беланов, І.Шарій, І.Наконечний, В.Гришко, П.Чілібі, В.Фінк, Ю.Роменський, В.Маслов, В.Суслов, Т.Гусейнов.

Адреса клубу: 274014 м.Одеса, парк Шевченка

Телефон: (8-0482) 25 04 11

ІСТОРІЯ ЗУСТРІЧЕЙ

«ВОРСКЛА» ТА «ЧОРНОМОРЦЯ»

Так склалося, що турнірі шляхи обох команд не так вже й часто перетиналися між собою. До цього матчу «Ворскла» та «Чорноморець» провели між собою лише 6 поєдинків у чемпіонатах України та ССРСР. І треба сказати, що перевага в цих поєдинках на боці полтавської команди.

Вперше суперники зустрілися між собою 1962 року. Тоді обидві команди виступали у класі «Б» союзної першості. 22 червня одесити на своєму стадіоні приймали наш «Колгоспник». «Чорноморець», який того року боровся за вихід до класу «А», лідирував у I зоні. А ось полтавці того сезону переживали чергову зміну поколінь, тому у першості пасли задніх. Тому і не випадково, що полтавці програли одеситам у першій особистій зустрічі цих команд. 2:0 з таким рахунком «Чорноморець» переміг нашу команду. Голи у переможців забили: Єгоров і... наш Петрук (звичайно, у власні ворота). А ось матч другого кола пройшов вже за іншим сценарієм, полтавським. Це була остання гра основного турніру. «Чорноморець» достроково посів у зоні перше місце, а ось полтавці перебували на той час на останньому рядку. Тільки перемога дозволяла «Колгоспнику» залишити останній рядок таблиці. Тому ця обставина і визначила долю матчу. Полтавці виграли — 2:1 (голи забили Бітудін та Штриголь, а у «Чорноморця» відзначився Двоєнко).

Наступних зустрічей довелося чекати майже 30 років. Правда одного разу одесити, що тоді вже набули славу і визнання, завітали разочок до нашого міста. У 1970 «Чорноморець» провів тут товариську гру з нашим «Будівельником». Звичайно для одеситів гра так і залишилася товариською, тому вони її програли, причому з великим рахунком 0:3. Голи у наших забили: Кесло, та Даниляк-двічі). У тільки коли полтавці, нарешті, сперлися на гору українського футбольного Олімпу, команди знову почали зустрічатися. І тут, треба сказати, перевага знову на нашому боці. Як все розпочалося, а! «Песня»! 28 липня 1996 року «Ворскла» завітала до Одеси в ранзі новачка вищої ліги. Мабуть ніхто тоді не сподівався, що полтавці привезуть з відти очко, а тим паче виграють, тай ще з

великим рахунком! Тай тогочасний «Чорноморець» — не те що теперешній! Однак ця обставина ніяким чином не снітила нашу команду, яка в пух і прах розгромила одеситів — 3:0. Цікаво фраза пролунала після матчу з вуст одного із болільників «Чорноморця»: «В Одессе еще такого не было!» Знати б тому одеситу, що чекає у майбутньому на його улюблену команду, він би, напевне, так не говорив би. А далі пішло, як по маслу. У наступних трьох поєдинках тільки раз чорноморці спромоглися на нічию. Недарма, постійно у Полтаві був розлючений колишній наставник «Чорноморця» Леонід Буряк, який чомусь постійно звинувачув у поразках в Полтаві... двері та стіни полтавських роздягалень. Та, якби там не було, що приємно, одесити залишаються однією з найзручніших команд «Ворскли». Постукаю по дереву, поплюю, аби ненавротити. Сподіваємося, що таку приємну традицію полтавці продовжать і цього жовтневого суботнього вечора!

Усі матчі команд у вищій лізі:

28.07.96

«Чорноморець» — «Ворскла» — 0:3

Одеса, стадіон ЧМП, +28° С, 4 000 глядачів.

Арбітр: Ігор Ярменчук (Київ).

Ч: Долганський, Сушко (Мочуляк, 59), Леженцев, Букель, Колчин, Парфьонов, Селезньов, Гусейнов (Козакевич, 71), Зотов, Ніколайчук (Колісниченко, 63), Мусолітін.

В: Ковтун, Венглінський (Марченко, 80), Головка, Кривенко, Боровський (Дичко, 46), Мачоган, Коновальчук (Шарій, 61), Кислов, Хомин, Чуйченко, Агарін.

Голи: 0:1 Мачоган (30), 0:2 Кислов (64), 0:3 Чуйченко (90, пен.).

Попередження: Венглінський (33), Сушко (45), Головка (53), Долганський (89).

30.05.97

«Ворскла» — «Чорноморець» — 2:1

Полтава, стадіон «Ворскла», +9° С, 14 000 глядачів.

Арбітр: Василь Мельничук (Сімферопіль).

В: Ковтун, Хомин, Гузенко, Головка, Омельчук, Мачоган, Яремчук (Лалко, 84),

Кислов, Богатир (Дичко, 59), Чуйченко, Кобзар (Шарій, 59).

Ч: Винокуров, Ніколайчук (Мглинець, 47), Сушко, Погорєлов, Леженцев, Парфьонов, Селезньов, Гусейнов, Зотов, Щекотілін (Чумаченко, 57 (Колісниченко, 70), Мусолітін.

Голи: 0:1 Гусейнов (8), 1:1 Гузенко (37), 2:1 Чуйченко (46).

Нереалізований пенальті: Чуйченко (34, воротар).

Попередження: Головка (10), Ніколайчук (13), Сушко (64), Лапко (86).

8.09.97

«Ворскла» — «Чорноморець» — 1:0

Полтава, стадіон «Ворскла», +16° С, 8 000 глядачів.

Арбітр: Сергій Дзюба (Київ).

В: Ковтун, Дичко, Кефалов, Даїл, Леженцев, Мачоган, Хомин (Лапко, 87), Яремчук, Антюхін, Костюк (Головка, 83), Бабич (Омельчук, 41).

Ч: Долганський, Скоропад, Махмутов, Камнев, Пец, Щекотілін (Погорєлов, 46), Шутов, Гусейнов, Зотов, Мглинець (Колісничен-

ко, 63), Мусолітін.

Гол: 1:0 Яремчук (5).

Попередження: Мусолітін (20), Гусейнов (31), Хомин (37).

20.04.98

«Чорноморець» — «Ворскла» — 2:2

Одеса, стадіон ЧМП, +18° С, 3 000 глядачів.

Арбітр: Василь Мельничук (Сімферопіль).

Ч: Винокуров, Сушко, Скоропад, Бахарєв, Пец, Щекотілін, Шутов, Гусейнов (Серьогін, 54), Зотов, Колісниченко (Мглинець, 39), Гапон (Погорєлов, 64).

В: Ковтун, Гурка, Мокрицький, Петков, Леженцев, Мачоган, Самойлов (Мелашенко, 87), Кислов, Мусолітін, Нджоку, Хомин (Кобзар, 46).

Голи: 1:0 Скоропад (4), 1:1 Самойлов (49), 2:1 Скоропад (51), 2:2 Петков (86).

Попередження: Хомин (7), Гусейнов (26), Сушко (29), Гурка (65), Серьогін (66), Кислов (73), Пец (86).

Цікаво, що...

... усі 4 матчі провели 8 гравців: Леженцев, Гусейнов, Колісниченко, Мусолітін, Зотов, Ковтун, Мачоган, Хомин. Причому Леженцеву та Мусолітіну вдалося зіграти за обидві команди.

... усі матчі у Полтаві проходили при дощі.

... двічі матчі обслуговував арбітр Василь Мельничук.

... 18 жовтих карток отримали футболісти (8 полтавці та 10 одесити), що в середньому становить 4,5 за гру.

... двічі арбітри призначали пенальті (усі у ворота «Чорноморця»). Виконував їх Сергій Чуйченко (раз забив і раз не забив).

Пахнет морем...

20 апреля 1997 года, Одесса (2:2), 4 рыла.

Одесса не Киев и даже не Кировоград, чтобы добраться до нее5 гривенъ не хватит да и харчи надобно иметь. Заблаговременно и со 100 % гарантией о своем воюке к морю заявили лишь Трутень и я. Позже ко мне примкнул Андрей, которого в необходимости выезда убедила красота «жемчужины у моря». Студент занял же выжидательную позицию (в смысле ждал денег). «Инструкцию» перед поездкой мне провела Амбал. Суть его высказываний свелась к следующему: одесситы мясные и с ними следует держать ухо востро. Не знаю откуда у Юры такая информация. Забегая наперед, Немец мне доходчиво объяснил, что они болеют за «Черноморец». Противостояние «Дьяволов» с киевлянами их личное дело, с нами же они обходились очень гостеприимно. Раз уж мы заняли позицию нейтралитета, то давайте ее придерживаться.

До Одессы идет с интервалом в 4 часа пассажир и скорый. Пассажир, ясное дело, дешевле, но на родину Анны Ахматовой он прибывает в 12 часов дня, и практически не успеваешь посмотреть город. Этот вариант не устраивал Андрея и мы с Трутнем, ради него решили пожертвовать средствами и ехать скорым. Посидев у меня, выдвинулись к вокзалу. Там обнаружился Студент (денег дождался) и провожающее Пузыря, Альф, Б.О. и Леха. Какое же было наше удивление, когда на перроне появилась и наша «Ворскла». Выяснилось, что кумиры едут в соседнем вагоне с нами. Кризис вещь инфекционная, от фанатов он перекочевал и к футбольному клубу, у которого не оказалось средств на аренду самолета. Дела, видать, идут к тому, что в скором времени наши любимцы будут ездить на выездах собаками, как мы.

Билет в плацкарт по льготному тарифу стоил 9 гривен (дороговато, но что поделал). Ездить скорым-любительнейшее занятие. Остановок мало, в 8 вечера выехали из Полтавы, а в 9 утра уже были в Одессе. В пути царил ужасающая скука, не будь Студента можно было бы вешаться с тоски. Он, к примеру, выругал всех тараканов за безбилетное передвижение в железнодорожном транспорте, приведя такой аргумент: «Чем фанат хуже таракана и почему он должен платить за проезд?» Наши с ним совместные попытки проникнуть в вагон с игроками не увенчались успехом. Пришлось довольствоваться общением на станциях. Вскоре после принятия внутрь горячительного напитка с фирменной трутневской запатентованной маркой «Самжены», Студент уснул и мне не оставалось ничего другого, кроме, как последовать его примеру (я имею ввиду лечь спать, а не выпить).

На вокзале, в Одессе, нас ждал сюрприз в лице Сюрприза. Это, естественно, порадовало. Мы никому не звонили, никого не предупреждали, а тут нас встречают. Остальные «Дьяволы» подошли, как позже выяснилось, к приходу пассажира - они не предполагали, что у нас есть деньги, ехать скорым. С Сюрпризом отправились в пивной сад. Наше появление там не вызвало особого восторга обслуживающего персонала, так как перед нами тут два дня зависали запорожцы и херсонцы. Но Трутень продавцов успокоил, заявив: «Та мы нормальни». Прошлись-проехали по городу (у них проезд бесплатный, прямо рай какой-то). Прогулялись мимо Привоза (в это море людей не совались, дабы не пасть жертвой карманников), мимо зоопарка (пожалели денег). Прош-

лись по Дерибасовской (весной там очень красиво, не весной, наверное, тоже), по Лушпарку, по Потемкинской лестнице. Сфотокались на каком-то растении, окрещенное Студентом «страус-деревом» (Иванович на него не залез, боясь быть

принятым ментами). Сфотографировались на огромном ракушняке. Подъем туда и спуск обратно Трутня потребовал титанических усилий всего коллектива, но все же восхождение состоялось. Особенно памятными останутся фотки на знаменитой лестнице, после чего мой фотоаппарат, упав подобно одному матроса из знаменитого фильма «Броненосец Потемкин», наземь, чудом не разбился, был ранен, батарейки выпали, а при повторном их зарядке пленка перемоталась на начало и к дальнейшему использованию стала непригодной.

После экскурсии по городу отправились в бар «Марина», своеобразный штаб одесских фанатов. Здесь волонтерам было предложено большое количество спиртного. Мы с Андреем поступили безчеловечно, заставив Трутня и Студента отпиваться за себя и за тех парней. В итоге Студик достиг совсем незавидных кондиций. Из «Марины» вместе с одесситами тронулись к месту проведения матча. Стадион ЧМП не общественный транспорт, провикнуть на его трибуны за государственный счет долгое время не удавалось. Проверяющие смилостивились над Пятым и Андреем и, в силу их малолетства пропустили. Вторую половину нашей делегации

ся участь не постигла і вона возглавляемая аборигеном Сюрпризом, отримавшись, йшла в ограді спортооборудження дурі. Дюра була успішно найдена, но в неє не мог втиснутися Іванович. Замішки, зв'язані з его проталкаванням, хвятило «органам», чтобы этот несправедливий маневр присесть. Это событие я описал со слов Студента, а он после этого нічого уже больше не поминг, выלותь до их второго пришествія, неизвестно каким способом, не стадион. Мы же с Андреем в это время попытались развесить флаги, но милиция нам сделать этого не позволила. Увидев появившихся Трутеня, Студента и Сюрприза, мы перебазировались к шим. Студент тут же погрузился в «литергический» сон, а Сюру на месте не сиделось и не стоялось, он решил подразнить мусоров, видимо забыв о том, что мент фашату волк. Короче говоря, нашего гйда запроторили в трезвяк (а с шим и студентовскую сумку с вещами).

За всей этой суматохой мы не увидели половины голов, а Студу, то ли привиделось, то ли приснилось, что один из голов забил шгериец Нджоку, хотя в действительности его забил Самойлов (ну, со Студентом такое уже не раз приключалось). После матча мы в сопровождении одесситов проехали к вокзалу. Взяли билеты в пассажир до Знаменки, «Вор-

скла» ехала ним же в СВ. На перроне Студентом был расцелован «автор гола» Нджоку. До Знаменки добрались «вроде без приключений». Здесь футболистов ждал клубный автобус. Мы поехали к нашему тренеру Пожечевскому с просьбой подбросить домой. На нашу просьбу бессердечный «специалист» ответил: «Мы такое не практикуем» (чтоб в него за это верблуд в Тукмевни плюнул). Наше отчаяние не знало границ и мы, было уже собрались идти в здание вокзала изучать расписание собак, когда нас все таки взяли. Администратору Колеснику и водителю Гамбургеру удалось всетаки уламять упрямого коуча и он дал добро на наше «забратие». Колеснику и Гамбургеру выражаем благодарность, хотя и сомневаемся, что это издание попадет к шим в руки. В автобусе Кислов кормил нас каким-то печеньем (Кисе-благодарность).

В Полтаву приехали часов в 10 утра. Трутень и Студент отправились опохмелиться, Андрей «спать», а я в школу. Выезд получился даже очень хорошеньким, можна сказать, что замечательным, вот если бы только фотик реже падал...

Р.С. Сюрприза жалко.

Пятый

Історія команди. Від «Колгоспника» до «Ворскли»

(Продовження. Початок у програмах №18, 19) 1956 рік

Свій другий рік життя «Колгоспник» розпочав з надією виступити не гірше ніж у минулому році. Команда поповнилася декількома провідними гравцями: Михайлом Вульфівичом та Анатолієм Хоростецьким з Черкас, Володимиром Казанкіним з Москви та Миколою Телінгером з Ужгороду. Таким чином «Колгоспник» не тільки практично не втратив (пішли тільки ті гравці, які не потрапляли до основи), а навпаки зміцнив свій склад.

Як і в минулому році, «Колгоспник» включили до числа учасників чемпіонату України серед КФК. Змагалися полтавці знову в 1 зоні, де склад учасників змінився рівно наполовину. З'явилися такі відомі тоді колективи, як «Торпедо» (Київ) та «Торпедо» (Суми). Однак, як і раніше, головними претендентами на перемогу в зоні вважалися машбудівці Кисва. Певною мірою, беручи до уваги минулі вдалі виступи полтавців, спеціалісти відносили до числа фаворитів зони і полтавців. І «Колгоспник» цілком виправдав сподівання не тільки фахівців, але й болільників команди.

У Полтаві цього року сезон розпочинався незвично рано - 15 квітня. У цей день «Колгоспник» приймав на стадіоні «Урожай» торпедівців Сум. Полтавці перемогли - 1:0. Взагалі перше коло «Колгоспник» пройшов на «ура», не зазнавши жодної поразки і пропустивши всього 2 м'яча. Не змогли протистояти полтавцям і машбудівці Кисва, які поступилися в Полтаві - 0:1. Отже після 1 кола «Колгоспник» впевнено очолював турнірну таблицю зони.

У перерві між колами «Кол-

госпник» вдруге виборов Кубок Полтави, перемігши в фіналі «Енергію» (турбомеханічний завод) - 3:0. Друге коло полтавці розпочали черговою перемогою, але потім несподівано «Колгоспник» поступився вдома динамівцям Житомира - 1:2. Цим скористалися кияни, які наздогнали полтавців. Переможця зони, а з ним і володаря путівки до фіналу першості України визначив очний поєдинок, що відбувся 19 серпня в Києві.

Перед цим матчем «Колгоспник» мав у своєму активі 19 очок. На очко більше було в киян. Перемога будь-якої команди виводила її у фінал. Нічия була на руку «Машинобудівнику». Однак вирішальний матч в зоні закінчився дещо несподівано. Кияни камінця на камінці не залишили від нашої команди, забивши чотири сухі м'яча. Однак, це і не дивно, адже в другому колі кияни виступили настільки потужно, що мало кому пощастило пропустити від них два-три м'ячі. Взагалі, за весь чемпіонат, кияни втратили лише 4 очка. А у фіналі першості України посіла 2 місце, поступившись в третьому додатковому матчі(!) кадіївському «Шахтарю». А ось «Колгоспник» у підсумку чемпіонату посів друге місце, яке можна вважати вдалим, адже 1955 року полтавці були тільки третіми.

Варто зазначити, що цього року до Полтави приїздили кілька команд майстрів класу «А» (вищої ліги). Серед таких були динамівці Кисва. Спочатку гостями «Колгоспника» були дублери, яких полтавці перемогли. А потім завітали до нашого міста й основний склад. Їм полтавці прогнали 0:1. Однак, незважаючи на такий результат, стадіон не був порожнім. Так, на матч дублерів прий-

шло 15000, хоча стадіон тоді вмщував лише 10000 глядачів. А на гру основного складу було і того більше. До речі, в середині літа, «Колгоспник» став володарем і власного стадіону. Справа в тому, що згідно Постанови Ради Міністрів УРСР від 16 червня 1956 року Добровільне спортивне товариство «Колгоспник» і профспілкове спортивне товариство «Урожай» були об'єднані в єдине товариство під назвою першої. Згідно цього, всі споруди, які належали «Урожаю» переходили у власність «Колгоспника». Серед таких споруд і був стадіон «Урожай», який згодом став називатися «Колгоспник». Таким чином команда вже мала в своєму розпорядженні і власний стадіон. Після його передачі «Колгоспнику», відразу почалася реконструкція по збільшенню місць, адже матчі з «Динамо» Києва свідчили про великий інтерес людей до футболу і зокрема «Колгоспнику». Фактично в кінці 1956 року, ДСТ «Колгоспник» було одним із головних в області. Так, голова облради ДСТ був водночас і заступником голови облкомітету з фізкультури та спорту. І все ж головною подією року став виступ «Колгоспника» в Кубку України. Саме він і став долею для подальшої історії команди. Цей трофей українського футболу в 1956 році розігрували останнім, у жовтні - листопаді і зібрав цей представницький турнір 32 команди.

На першому етапі полтавці без особливих клопотів подолали в Новограді-Волинському місцевий «Шахтар» - 5:0. Однак далі таких відносно легких прогулянок вже не було. В 1/8 фіналу полтавці перемогли одноклубників з Рівного (до речі, переможців 2 зони чемпіонату України) - 2:0. А ось в

чвертьфіналі на «Колгоспник» чекав добре відомий знайомий - «Машинобудівник» (Київ). Першого дня команди розійшлися миром - 0:0. І лише наступного дня полтавці схилили шалькі терезів на свій бік - 2:0. Таким чином, «Колгоспник» зміг взяти реванш у киян і водночас вийти вперше в своїй історії до півфіналу. На цій стадії жереб звів полтавців з торпедівцями Кіровограда. Кіровоградці вже володіли почесним призом 1953 року (до речі у фіналі кіровоградці переграли полтавський «Локомотив» - 3:1) і не проти були повторити свій успіх. Однак полтавці не залишили торпедівцям жодних шансів, накидавши в їх ворота 4 «сухих» м'ячі. Шлях до фіналу був відкритий.

У хмарну, прохолодну погоду, 8 листопада на Київський центральний стадіон вмені М.С. Хрущова (нині НСК «Олімпійський») вийшли команди «Колгоспник» (Полтава) та «Машинобудівник» (Запоріжжя). Як не дивно, але відвідувальність змагань на кшталт чемпіонату та Кубку КФК тоді були досить великою. Підчас на матчі збиралося куди більше глядачів ніж на ігри команд сучасної вищої української ліги. От і на цей матч, де погода, відверто, не радувало око (термометр показував позначку нижче нуля та й сніг зривався з неба) прийшло понад 20000 глядачів, аби подивитися фінальний матч Кубку України. Не відомо, кому кияни віддавали свої симпатії у цей грі, однак у перші хвилини повною ініціативою володіли запорожці. Нашому захисту і воротареві Которі доводилося працювати у поті чола. Однак витримавши стартовий настик суперника, вже полтавці раз-у-раз почали турбувати ворота «Машбуду». І на 20 хвилині Євгену Іванову вдалося відкрити рахунок. Цей рахунок, попри всі намагання і активність запорожців тримався майже годину. Хоча у футболістів «Машбуду» було чимало моментів зрівняти рахунок і навіть вийти вперед, однак надійно діяв полтавський захист. Просто дива «в рамці» творив Степан Котора, витягуючи інколи «мертві» м'ячі. Ось що згадує про цей фінальний матч його учасник Анатолій Хижняк. «Переживали ми страшенно, адже вперше грали на такому рівні. Та й відповідальність на нас лягла велика. Вийшли практично на засніжене поле. Холодно, мороз. Та й ще штучне освітлення - ніхто з нас під ліхтарями не грав. Тому в перші хвилини тільки відбивалися, пристосовуючись до таких умов. Добре що Жені Іванову вдалося гол забити - трішки після цього стало легше».

Витримавши запорізьку облогу «Колгоспник» в кінці матчу зміг тричі розписатися у воротах суперників. Спочатку, на 80 хвилині «Машбудівці» провадили прохід Олександра Матюхіна. Згодом Володимир

Казанкін забиває третій м'яч, а на 88 хвилині остаточний рахунок встановив все той же Матюхін. 4:0. Кубок України відправився на береги Ворскли. Склад команди в тому історичному матчі мав такий вигляд: Котора, Хижняк, Нікітін, Горват, Телінгер, Пельчарський, Шалито, Хоростецький, Іванов, Матюхін, Казанкін. Тренував команду Анатолій Зубрицький.

Відразу після кубкової перемоги, обласне керівництво й обком КПУ почали клопотатися, щоб включити «Колгоспник» до числа учасників чемпіонату СРСР по класу «Б». 19 листопада за підписами секретаря КПУ Михайла Рожанчука та голови виконкому обласної ради трудящих Андрія Черченка був направлений лист-прохання до комітету з фізкультури та спорту при Раді Міністрів СРСР про включення полтавської команди до числа учасників чемпіонату СРСР. Ось текст цього листа.

**«Москва, Скاتерний провулок, 4.
Голові комітету з фізкультури та спорту при Раді Міністрів СРСР тов. Романову М.М.**

Полтавська область є однією із перших областей України, де розгорнувся масовий фізкультурний рух серед сільського населення. В 1955 року при обласній раді ДСТ «Колгоспник» була створена футбольна команда, яка існує і зараз.

В спортивному сезоні 1955 року команда «Колгоспник» не змогла добитися високих спортивних показників, так як вона знаходилась в стадії комплектації. Але у сезоні 1956 року положення корінним образом змінилося. Поповнившись молодими здібними гравцями, під керівництвом досвідчених тренерів, команда досягла значних результатів.

В розіграші першості УРСР вона зайняла друге місце в своїй зоні, поступившись сильнішій та досвідченішій команді «Машинобудівник» Київ, котра була багаторазовим чемпіоном та володарем Кубку України.

В розіграші Кубку УРСР команда вийшла переможцем. Вона провела 5 матчів, отримавши перемогу з відношенням м'ячів 17:0, вигравши як полуфінальний так і фінальний матч з рахунком 4:0. У ході розіграша Кубку УРСР команда «Колгоспник» одержала перемогу над вищевказаною командою «Машинобудівник», над однією із сильніших команд республіки «Торпедо» (Кіровоград) та над командою «Машинобудівник» (Запоріжжя), яка зайняла друге місце в спартакіаді України.

Крім цього, команда успішно провела ряд товариських зустрічей з командами класу «А» та «Б». Вона виграла у дублюючого складу київського «Динамо» з рахунком 4:2, у майстрів класу «Б» дніпропет-

ровської команди «Металург» з рахунком 2:1, у команди класу «Б» міста Ступіно з рахунком 3:1 і програла при добрій грі основному складу київського «Динамо» і ЦБРА з рахунком 0:1.

Тепер команда «Колгоспник» стала кращою командою серед всіх команд цього товариства на Україні. Вона користується в республіці великою популярністю, заслужила повагу трудящих Полтави та області.

За одностайної думки тренерів команд класу «А» та «Б», з якими зустрічалась команда, вона за своїм класом успішно може виступати серед команд класу «Б».

Команда має свою власну спортивну базу. Стадіон має більше 6 тисяч місць для сидіння, а до початку нового спортивного сезону буде мати 16 тисяч місць. Середня виручка за кожну гру складає більше 20 тисяч рублів, а при іграх на першість республіки, при розіграші Кубку та товариських зустрічах з командами класу «А» і «Б» - до 45 тисяч. Після закінчення будівництва трибун виручка буде доведена до 80-100 тисяч рублів за гру.

Всі граці грають з великою настигаю, в товаристві поводять себе старанно. Середній вік гравців не перевищує 23-х років.

Обком КП України та облвиконком проявляють велику турботу про команду. Гравцям-холостякам надані гарні гуртожитки, а тим, хто має сім'ї надані квартири.

На основі вищевказаного, обком КПУ і виконком Обласної ради депутатів трудящих просить Вашого сприяння в тому, щоб включити полтавську команду «Колгоспник» до числа команд класу «Б» на 1957 рік.

Секретар обкому КПУ М. Рожанчук

Голова виконкому Обласної ради депутатів трудящих А. Черченко»

Дійсно, наведені в листі факти призвели до того, що пізніше комітет ухвалив прохання. Так, уже до Нового року «Колгоспник» отримав статус команди майстрів. І досяг він цього всього за два роки існування! Мрія багатьох полтавських уболівальників здійснилася.

Колгоспник-1956

Воротарі: Степан Котора, Михайло Авербах

Захисники: Юрій Нікітін, Анатолій Хижняк, Степан Горват

Півзахисники: Аладар (Алік) Пельчарський, Борис Шалито, Андрій Андрєєв, Олександр Муравйов, Микола Гелінгер

Нападники: Олександр Матюхін, Євген Іванов, Володимир Козанкін, Анатолій Хоростецький, Сергій Кондор, Михайло Вульфівич, Михайло Предзнанський

Тренер: Анатолій Зубрицький

СКЛАДИ КОМАНД:

«ВОРСКЛА»

Полтава

воротарі:

Андрій КОВТУН (68)

В'ячеслав БОГОДЕЛОВ (69)

Олексій КРУЦ (76)

захисники:

Олександр ГОЛОВКО (73)

Ігор МАЧОГАН (70)

Віктор ДОЦЕНКО (73)

Сергій БАЛАНЧУК (75)

Андрій ГУЗЕНКО (73)

Олександр ПЕРШИН (77)

Сергій ЛЕЖЕНЦЕВ (71)

півзахисники:

Ігор КОСТЮК (75)

Олександр ОМЕЛЬЧУК (70)

Сергій ОНОПКО (73)

Михайло ГУРКА (75)

Віталій КОБЗАР (72)

Міхаїл МАКОВСЬКІ (77)

Сергій ЧЕРНЯК (78)

нападники:

Володимир МАЗЯР (77)

Олександр МЕЛАЦЕНКО (78)

Андрій ГОЛОВКО (76)

Олексій КОСЕНКО (75)

тренер:

Анатолій КОНЬКОВ

«ЧОРНОМОРЕЦЬ»

Одеса

воротарі:

Віктор ГРИШКО (61)

Анатолій ЧИСТОВ (62)

Віталій РУДЕНКО (81)

захисники:

Юрій БУКЕЛЬ (71)

Олександр СПІЦИН (68)

Сергій АРТЕМЕНКО (76)

Андрій ЄРОХІН (78)

Сергій БУЛИГІН (74)

Сергій ТКАЧЕНКО (79)

В'ячеслав МАТЮШЕНКО (75)

півзахисники:

Володимир ГАПОН (79)

Андрій ЧЕРНОВ (79)

Сергій КОСТЮК (78)

Олег МОЧУДЯК (74)

Віталій КОЛІСНИЧЕНКО (73)

Василь МОКАН (66)

Едуард БАГІРОВ (75)

Руслан ВАСИЛЬКІВ (73)

Дмитро КАРЯКА (77)

Олександр СОБКОВИЧ (76)

Сергій КОВРИЖКІН (79)

нападники:

Тимерлан ГУСЕЙНОВ (68)

Едуард СТОЯНОВ (72)

Олександр ГОЛОКОЛОСОВ (76)

В'ячеслав ТЕРЕЩЕНКО (77)

Програму підготував: Олександр Стадниченко

Прес-служба «VOLONTAIRE» fans club «VORSKLA» POLTAVA»

Наклад: 40 примірників. 1999 рік. Випуск № 21(38)